

[Flemming Jensen]

midler, vi har til rådighed, og lade dem, ministeren selv kalder »nogle af de fornemste museer«, få en højere stilling på listen, når midlerne fordeles, og eventuelt overlade til noget af det andet at skaffe midler ad andre kanaler end de offentlige kasser?

Teaterlivet er ofte genstand for en debat med skarpe standpunkter. Nu skal vi jo ikke her tale om Det kgl. Teater, det bruger vi aftnerne og nætterne til sideløbende. Men når det påpeges, at der burde være flere scener ude over landet, hvor Det kgl. Teater kunne spille, så mener jeg, at vi befinder os på et af de områder, jeg før har nævnt, hvor decentraliseringen trods alt kræver, at de lokale myndigheder selv bestemmer, hvad de vil bruge deres penge til. Jeg kan for øvrigt ikke undlade, selv om det måske er at stikke hånden i et hvepsebo, at nævne, at der bestemt er mange mennesker ude over landet, der fortsat håber på flere transmissioner i TV både fra Det kgl. Teater og vel fra andre teatre. I vidt omfang betaler disse mennesker i forvejen billetprisen blot uden at få en billet.

Børneteatrene indtager en stigende plads i debatten. Heller ikke her ønsker jeg at generalisere, men jeg har vist lov til at gentage, at det ikke kan være helt rimeligt, at de offentlige kasser står åbne, hver gang der er nogle mennesker, der føler, at de enten har et budskab, eller at de vil realisere sig selv. Ikke mindst teatret stiller store krav, hvis man med rette vil kunne henvende sig til andre mennesker for at tolke tanker og ideer eller for at skabe lidt munterhed i hverdagen, og det er da ikke forbudt.

Ministeren taler i sin redegørelse, som om der kun var to alternativer inden for børneteateret: på den ene side det opsøgende teater, på den anden side det ækle kommercielle. Nu behøver dette, at noget er kommercielt, jo ikke automatisk at betyde, at det er ringe, men derudover bør man nok overveje det rimelige i at køre så hårdt frem med det såkaldte børneteater. Der har faktisk været tider, hvor teatret var for alle generationer, og vi skal vel ikke også på dette område sprænge sammenholdet i stykker. Den logiske konsekvens ville vel være, at hver periode i et menneskes liv skulle have sit eget teater, så vi på den måde fortsætter den uheldige udvikling, hvor generationerne kender mindre og mindre til, hvad de hver for sig er optaget af.

Det er klart, at jeg må springe noget i det, selv om vi har fået en liberal fortolkning af taletidsreglerne. Jeg vil springe over til biograferne. Der tales om de lukkede biografer. Jeg ved ikke, om det er faldet ministeren ind, at en af årsagerne – en af dem, siger jeg udtrykkeligt – kunne være den konkurrence, man udsættes for fra offentligt finansierede filmforevisninger. Jeg vil direkte advare imod, at det skulle være en opgave for kommunerne at holde biograferne i live, så vi også her kan få en kommunalt ansat tjenestemand med kasket.

Det er klart, at en redegørelse som den, vi har fået, må beskæftige sig ret indgående med radio og TV. Vi har imidlertid sagt overordentlig mange ord her i salen netop om disse problemer gennem den senere tid, og jeg skal derfor ikke bruge megen tid på dem nu. Netop i disse dage arbejder vi jo med nærradioforslaget. Hvad TV angår, nævner ministeren lige, at vi på længere sigt må have et TV 2. Ganske enig. Specielt i lyset af den overflod af valgmuligheder, vi kan vente os, vil det være vigtigt med mere end én dansksproget kanal, og det kan næppe overraske, at vi stadig har den opfattelse, at den må reklamefinansieres.

Jeg vil i øvrigt lige føje til, når vi taler om TV, at det forekommer mig, at det er meget klogt, at ministeren nøjes med nogle ret uforpligtende betragtninger – vi kan kalde dem vent-og-se-betragtninger – omkring Nordsat-problemet.

Når jeg kun siger lidt om musikken og dens placering, skyldes det bestemt ikke manglende interesse, men den kendsgerning, at også her arbejder udvalget jo med et ganske betydeligt materiale i disse dage. Vor ordfører, fru Gerda Møller, har givet udtryk for, at den konservative opfattelse er den, at musiklivet bør støttes. Også her vil jeg dog lige føje til, at støtte til alt og alle kan føre til, at noget, vi gerne vil bevare, lades i stikken.

Kulturministeren har også idrætten i sin regie, og det er meget naturligt, at denne store folkebevægelse, 40 pct. af landets befolkning, får sit eget afsnit i redegørelsen. Vi er enige i, at der bør skabes mulighed for, at alle kan dyrke idræt. Idræt er ikke mindst leg. Derfor kan det måske synes mærkværdigt, hvis man ikke har læst hele redegørelsen, at denne leg skal omgærdes med så fine